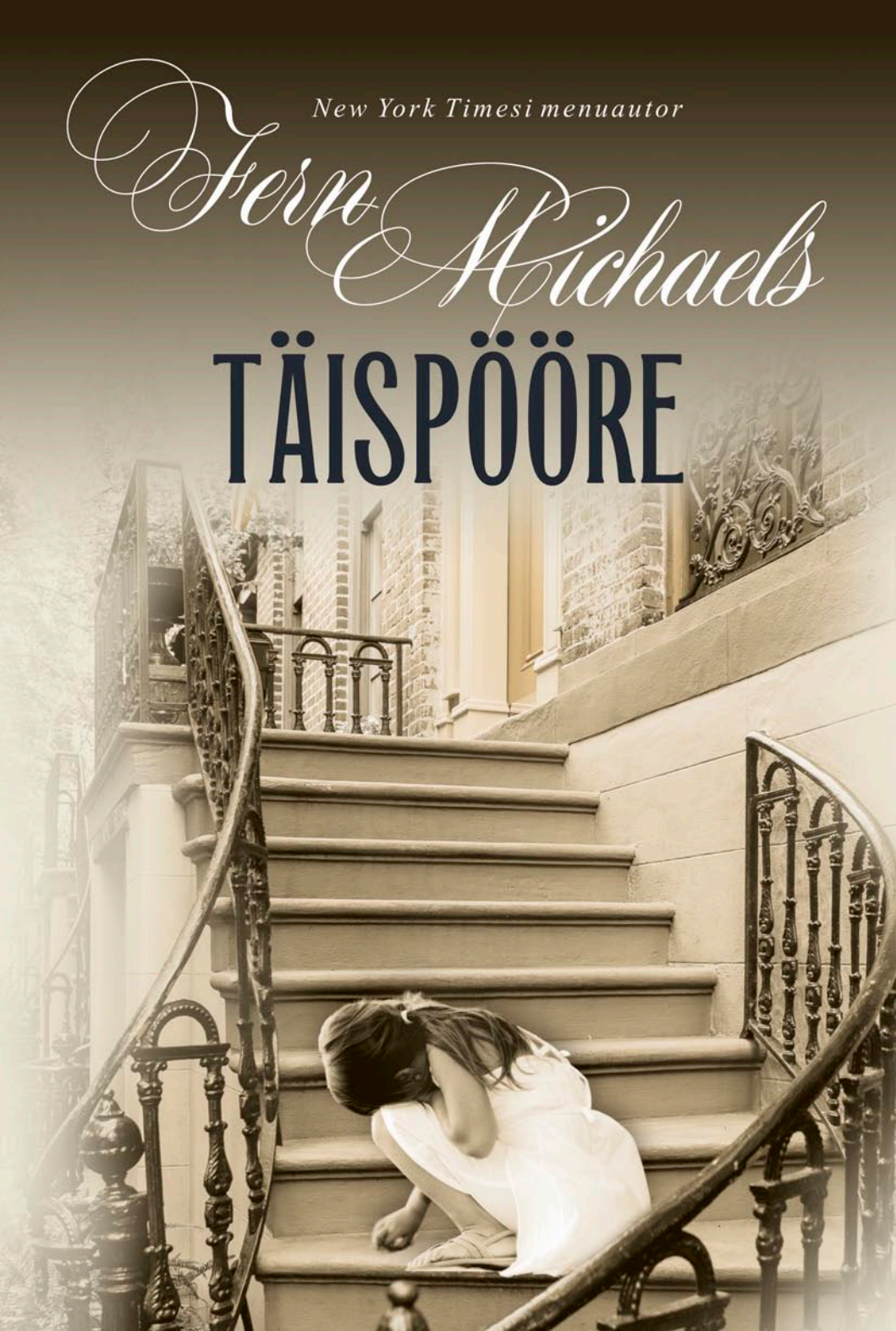

New York Timesi menuautor

Fern Michaels

TÄISPÖÖRE

Fern Michaels
About Face
2015

*Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus
kuulub eranditult kirjastusele ERSEN.
Selle raamatu reprodutseerimine,
tõlkimine ja levitamine ilma valdaja loata
on õigusvastane ja seadusega karistatav.*

See raamat on ilukirjandusteos. Kõik nimed, tegelased, kohad ja juhtumid on välja mõeldud või on neid kasutatud ilukirjanduslikul viisil. Igasugune sarnasus tegelike sündmuste, kohtade või inimestega, olgu elus või surnud, on juhuslik.

Kaane kujundanud Reet Helm
Toimetanud Evelin Piip
Korrektor Inna Viires

© 2003 by First Draft Inc.
All rights reserved.
© 2017 Kirjastus ERSEN

B03324517
ISBN 978-9949-82-058-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Peatükk I

Pöördriiulile välja pandud moest läinud päikesepriile kattis tolm ja õhk oli läppunud suitsuhaisust paks. Casey Edwards vaatas vargsi prilliriivil olevasse peeglistesse. Reedi rohupoe hernerohelisi seinu kaunistasid kes teab mis ajast pärit kõhasiirupi ja Clairoli juuksevärvi reklaamid. Poe tagaosas olevas baaris istusid Tom Clarence ja Howard Lynch, kohvikruusid ees, sigaretid suust rippumas. Casey teadis, et nad räägivad suurest sõjast, sest seda tegid nad iga jumala päev. Howard ja Tom olid siin püsiasiukad. Kumbki rääkis, kuidas tal poleks peaaegu õnnestunud sõjast eluga välja tulla. Casey oli nende juttu mitu korda kuulnud, ta teadis neid lugusid peast. Ta teadis, millal nad teevad pausi, vaatavad teineteisele otsa, raputavad oma hallinevaid päid ja jätkavad. Nad kuulusid Sweetwateri juurde täpselt samamoodi kui maa selle all. Mõlemad tõstsid tervituseks käe, kui Casey kosmeetikaleti juurde läks. Neiu naeratas ja lehvitas vastu. Täna polnud tal tuju juttu ajada. Ta leidis vajaliku kreemi ja kiirustas kassa juurde.

Täna tahtis ta jääda märkamatuks.

See on viimane kord, kui ta peitekreemi ostab. Viimasest tülist saadud sinikas oli saanud otsustavaks. Juba teist korda kolme nädala jooksul oli ta pidanud Reedi rohupoodi hiilima, et osta veel üks tuub tugevat peitekreemi, mis aitaks varjata silmaalust sinikat.

Sweetwateri ainus apteeker Sheldon Reed oli teda kahtlustavalt uurinud. Laurie Phelps-Parker – pange tähele, sidekriipsuga – oli tegelikult naine, kes ei laskuks iial nii madalale, et pärast proua Reedi surma Sheltoni juures kassapidajana töötada (ainult ajutiselt, nagu ta armastas öelda). Ta laksas keelega, kui Casey kassa juurde

tuli. Casey mõtles Laurie peale, kuidas isa Laurie ja ta ema kui-vale jättis, kõik kaasa võttis ja tütrest noorema tüdrukuga minema jooksis. Nüüd *pidi* Laurie tööl käima, *sega* teadsid linnakeses kõik. Laurie asus Sheldon Reedi juurde teenistusse umbes samal ajal, kui ta upsakas ema läks tööle Sweetwateri hoiu- ja säästupanka. Valida oli töö ja nälja vahel.

Casey kohendas päikesepillile ja asetaskreemituubi letile.

„Hmm,“ pomises Laurie, kui ta oma erkpunaseid küüsi klõbits-tades kassasse hinna sisse löi. „Näib, et viimasel ajal ostad sa suur-tes kogustes peitekreemi.“ Ta vaatas kõikiteadva muigega Casey-le otsa.

„Paistab, et Kyle’ile meeldivad nüüd tülinorijad naised. Tead, kui mina temaga...“ Casey viskas täpse raha letile ja haaraskreemituubi. Ust avades kuulis ta veel Lauriet ütlemas: „No ma ei või...“, siis langes üks prõmdi kinni ja Casey oli pääsenud.

Kui Laurie ainult teaks, mõtles Casey. Kui saaks ainult kellelegi rääkida sellest õudusest, milleks ta elu oli muutunud.

Need kaheksa lühikest aastat, mis ta memme juures elas, olid olnud ideaalsed. Ta isaema oli olnud nagu kaitseingel ja suhtunud temasse nagu tütrele. Siis oli elu ilus. Siis olid tal lootused, unistused ja ootused. Suuremaks saades oli ta õppinud enam mitte midagi lootma. Ta teadis, et ainult niiviisi ei pea ta kunagi pettuma.

Ta pani kreemi käekotti ja kõndis kiirel sammul mööda Sweetwateri peatänavat kodu poole. Sinna tuli jõuda enne, kui ema saabub juuksuri Ida Lou juurest tagasi, või muidu läheb põrgu lahti.

Jõudnud koju, meenus Casey, miks ta linnaminekuga riskinud oli.

Kyle. Ta ei võinud lasta Kyle’il oma sinist silma näha. Muidu saab poiss šoki ja poisi vanemad vaatavad talle veel enam ülevalt alla kui siiani. Kyle küll korrutas, et ega vanemad ei tahtnud Casey ebamugavust valmistada, et nad lihtsalt olid sellised. Casey oli Kyle’i juures paar korda käinud ja seal tülles oli ta end alati rumalana tundnud. Fiona, Kyle’i üleolev ema, oli andnud oma parima, et Casey end kindlasti teretulnuna ei tunneks. Iga kord oli Kyle

teda meelitanud külla tulema, öeldes, et ta vanemad paluvad väga tungivalt.

Esimesel külaskäigul juhatas Kyle ta söögituppa, kus üks karamellivärvi naha, lumivalgete juuste ja laia naeratusega naine serveeris talle klaasi piima ja taldrikutäie ahjusooje šokolaaditükikestega küpsiseid. Naine ütles Caseyle, et ta nimi on Myrtus ja ta on koduabiline. Ukse juures seistes ja edasisi korraldusi oodates ütles naine üle õla laialt naeratades Caseyle, et ta sõbrad kutsuvad teda Myrtyks. Kyle, kes just pika tumeda laua taha istet võttis, puhkes naerma.

„Jumal küll, Myrty, kas sa mõtled, et me käime algkoolis, pakud siin küpsiseid ja üldse.“ Kyle oli sarkastiline, ta lõunaosariiklase kõnepruuk venitas sõnad pikaks. Casey mäletas, missuguse pilgu Myrtus Kyle'ile heitis. See oli raske ja külm nagu teras.

„Kui te nii ütlete, härra Wallace.“ Myrty vaatas veel korra Casey poole ja pilgutab talle toast lahkudes silma.

„Ära tee sellest vanast mõrrast välja. Ta püüab mind juba aastaid kamandada. Ma ei saa aru, miks ema teda üldse siin majas hoiab.“

Casey hammustas küpsist ja mõtles, et põhjust on küllalt. Ta polnud iial saanud nii häid küpsiseid, isegi ta vanaema tehtud jäid neile alla.

„Palun vabandust, Kyle,“ kõlas kusagilt kõrge kriiskav hääl. Casey tõstis pilgu taldrikult ja nägi Fiona Wallace'i pruunide silmade tuima pilku.

„Mu jumal, poeg. Mõtlesin, et me leppisime kokku, et sa tema taolisi,“ sosistas pikk kõhn naine ja osutas oma kábikujulise peaga Casey poole, „siia majja enam ei too.“

Casey tundis, kuidas kuumus mööda kaela üles näkku tõusis. Komistades hakkas ta lauast tõusma. Ta kohmakate liigutuste tõttu kaldus tool küljeli ja kukkus maha. Esiukse poole joostes kuulis Casey, kuidas Kyle ema peale karjus. Ülejäänud oli ta mälus ähmane ja ta tahtis, et nii see ka jääks.

Ta seisis värsket õhku ahmides terrassil, kui uks järsku kriiksatas ja siis vastu seina lahti prõmatas. Kyle tuli ta juurde ja võttis ta

hingamisruumi vähemaks. Casey astus sammu tagasi ja vaatas noormehele vihaselt otsa.

„Casey, palun andesta, ema ka vabandab. Ta pidas sind kellekski teiseks. Tean, et see kõlab tobedalt, aga palun, kullake, tule tagasi sisse. Anna emale veel üks võimalus.“

Casey jõllitas talle otsa. Kyle oli häbematult kena oma blondide juuste, kaunite näojoonte ja eresiniste silmadega. Pigem kõhnapoolne nagu ta emagi. Ometi pidas Casey end Sweetwateri kõige õnnelikumaks tüdrukuks, sest Kyle oli tema peika. Ta mõtles, kuidas sai poisi ema teda kellekski teiseks pidada. Tuleb meelde jätta ja hiljem küsida.

Võib-olla arvab poisi ema tõesti, et olen keegi teine, Kyle oli paljude tüdrukutega käinud. Võib-olla pidas ta mind Brendaks. Brenda käis alati kooli kõige kenamate kuttidega.

„Usun, et peaksin tulema, see oleks viisakas, aga Kyle, ...“ Ta sõnad vaibusid, kui noormees võttis tal ümbert kinni ja viis tagasi sisse.

„Ema palus sulle öelda, et ta vabandab. Ta ei tea, kuidas see nii...“ Lauset lõpetamata juhatas Kyle ta tuppa. Siis palus ta end vabandada, nagu unustades, et oli ise palunud tütarlapsel jääda. Ka proua Wallace ei ilmunud vabandust paluma. Casey teadis, et see naine ei kavatsengi vabandada, kui kuulis teda koridoris telefoniga rääkimas.

„Kyle tõi mingi lipaka kaasa, jookseb oma sarvi maha, tead küll.“ Fiona naeris. Edasine oli nagu udus ja Casey tahtis, et see nii jääkski.

Häbige kõndis ta koju. Ta sisemuses kees vaikne viha ja iga samm õhutas seda leeki suuremaks. Koju jõudes oli ta maha rahunenud, meenutades endale, millest ta ilma jääks, kui laseks Kyle'il minna.

Järgmisel päeval Kyle helistas ja vabandas ning kutsus õhtusöögile. Viimasel ajal olid asjad hakanud paremuse poole liikuma.

Täna suutis ta ema veenda, et on haige ja läheb varem magama. Poole tunni pärast ronis ta aknast välja, koolikotis ainus viisakas

kleit, mis tal oli. Ta teeb parima sõbranna juures peatuse ja vahetab riided.

„Casey, kurat, miks sa seda jama talud? Sa oled peaaegu kaheksateist, aga ikka veel pead välja hiilima.“ Darlene'i veniv hääl oli mahlakas, ta sõnad voolasid aeglaselt nagu mesi.

Casey vaatas sõbratari, nagu oleks too aru kaotanud. „Tead küll, miks. Ma ei taha jälle otsast alustada. Anna mulle oma lokitangid, need vahvlitangid.“ Casey istus tualettlaua ette, Darlene pani pistiku seina.

Darlene seisis Casey selja taga ja sättis Casey pikki pakse juukse-salke vahvlilokitangide vahele.

„Ma ei suuda uskuda, et sa pead tegema kõike, mida see vana mõrd tahab. Ja su perverdist poolvend, tema ajab mul hirmujudinad peale.“ Darlene võdistas end ja lokitangid olid ta käes nagu püss.

„Niipea kui me Kyle'iga abiellume, on kõik läbi.“ Casey rääkis sõbrannale peksmistest, pidevatest ähvardustest.

Darlene tõstis Casey lõuga ja sundis teda peeglisse vaatama.

„Vaata peeglisse. Jumal küll! See vördjas on sind jälle löönud. Miks sa teda ära ei tapa, Casey? Mu isa on advokaat ja usu mind, tema päästab su vanglast iga raks. Ma võiks peaaegu ise minna ja sellele vördjale otsa peale teha.“ Casey naeratas ta jutu peale.

Darlene oli tõeline lõunaosariikide kaunitar, blond ja vaevalt poolteist meetrit pikk, aga temas oli ka põhjaosariiklastele omast õelust. Kõik, mis Darlene'il pikkuses puudu jäi, tegi ta enesekindlusega tasa.

Darlene ütles alati, et sel päeval, kui nad kooli lõpetavad, läheb ta põhja, alustab uut elu ega tule iial, mitte iial Sweetwaterisse tagasi.

Parim sõbratar harjas ta juukseid ning Casey sulges silmad ja mõtles, missugune oleks olnud ta elu teismeeas siis, kui tal oleks ema, kes hooliks temast samavõrd, kui Darlene'i ema hoolis oma tütrest. Darlene'i roosades, valgetes ja kuldsetes toonides tuba oli kui noore tütarlapse unelm. Casey mäletas siiani aega, kui Darlene'i ema selle toa kujundas, ta oli siis olnud nii kade.